

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania R. A.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację R. A. od wyroku z dnia 18 lutego 2013 r., którym Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 8 września 2011 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił:
1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 i 61 w związku z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia wniosku, przez jego błędną interpretację i zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że ubezpieczony nie utracił w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji w okresie objętym zaskarżoną decyzją, pomimo że w dacie wydania orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji był on już w posiadaniu decyzji organu

rentowego z dnia 17 stycznia 2013 r. przyznającej mu świadczenie rentowe od dnia 10 września 2012 r.; 2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c., przez przyjęcie ustaleń Sądu pierwszej instancji za własne bez konieczności ich powtarzania pomimo jednoczesnego uznania, że „Sąd Okręgowy w K. notorycznie narusza art. 328 § 2 k.p.c., bowiem sporządzone także w niniejszej sprawie uzasadnienie nie zawiera istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń faktycznych”, co miało istotny wpływ na zaskarżone rozstrzygnięcie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem wymagających rozstrzygnięcia zagadnień prawnych: 1) na tle art. 57 i art. 61 w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach - „czy w konkretnym przypadku była potrzeba dalszego procedowania w sprawie przez Sąd Apelacyjny w (...) zamiast konieczności zastosowania przez Sąd II instancji reguł wymienionych w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. sprowadzających się do uchylenia zaskarżonego orzeczenia wobec konieczności uchylenia zaskarżonej decyzji i konieczności przekazania sprawy do rozpoznania organowi rentowemu przez Sąd I instancji”; 2) „czy przepis art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c. pozwala Sądowi II instancji na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w I instancji przyjąć za własne ustalenia bez konieczności ich powtarzania przez Sąd Apelacyjny w (...) pomimo naruszenia przez Sąd Okręgowy w K. reguł, o których mowa w art. 328 § 2 k.p.c. dokonując w ten sposób własnych ustaleń apelacyjnych wobec braku ustaleń w przedmiotowym zakresie Sądu I instancji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, gdyż po pierwsze - poprzestając na sformułowaniu wątpliwości nie przeprowadza żadnego wyводу prawnego dla wykazania, że wątpliwości te faktycznie istnieją i są na tyle istotne, iż uzasadniają zaangażowanie Sądu

Najwyższego, po drugie - zagadnienie konstruowane na tle art. 57 i art. 61 w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach skarżący w istocie odnosi do art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., który reguluje postępowanie przed sądem pierwszej instancji i którego naruszenia nie zarzucono w podstawach kasacyjnych, a zatem rozstrzygnięcie przedstawionej wątpliwości nie może mieć znaczenia dla wyniku sprawy, po trzecie - znaczenia dla wyniku sprawy nie może mieć również rozstrzygnięcie zagadnienia konstruowanego na tle art. 233 § 1 k.p.c. powiązanego przez skarżącego z art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c., gdyż podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), do której do sfery art. 233 § 1 k.p.c. odnosi się wprost. Ponadto w judykaturze Sądu Najwyższego rozstrzygnięto, że sąd drugiej instancji jako sąd nie tylko odwoławczy, ale także merytoryczny powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego. Jeżeli sąd ten podziela ustalenia sądu pierwszej instancji, to może ograniczyć się do stwierdzenia, że przyjmuje je jako własne (por. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124). Tak właśnie uczynił Sąd Apelacyjny, określając jasno w uzasadnieniu wyroku zakres zaaprobowanych ustaleń Sądu Okręgowego oraz poczynionych przez siebie ustaleń uzupełniających i wskazał materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, na którym ustalenia te oparł. Wywody skarżącego wskazują, że zmierza on w istocie do zajęcia przez Sąd Najwyższy stanowiska co do zarzutów postawionych zaskarżonemu wyrokowi w podstawach kasacyjnych, jednakże taka okoliczność nie stanowi przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.